

Az alapvető emberi jogok eszméjének imperialista harci diskurzusa Indonéziában és Malajziában: A Bourdieu-féle Realpolitik of Reason perspektívájában

Prof. Dr. Suteki¹ & Awaludin Marwan²

A tudás a hatalom és az uralom legitimációs forrása. A tudomány segítségével az uralkodók racionális és logikus megfontolással próbálják a kormányzás kerekeit hajtani. Az emberi jogok eszméi paradox paraméterré válnak az olyan országokban, mint Indonézia és Malajzia. Egyrészt az emberi jogok koncepciója az egyén alapvető jogainak védelmét célozza, másrészt az emberi jogok koncepciója a nyugati birodalom posztkolonializmusának megnyilvánulása. Míg a politikai hatalom története mind Indonéziában, mind Malajziában az emberi jogok eszméjének megvalósításában elválaszthatatlan a gyarmatosításról, a félelemről, a terrortól, a jogsértésről és az elnyomásról szóló elbeszélésektől.

Ahogy az Ariel Haryanto és Smith K. Mandal által szerkesztett könyvben olvasható "Challenging Authoritarianism in Southeast Asia: Comparing Indonesia and Malaysia" (Indonézia és Malajzia összehasonlítása) címmel, hogy a tekintélyelvű politika hogyan színezte ki az emberi jogokon alapuló jogrendszer megvalósításának útját. Amióta Soekarno és Soeharto kormányzott Indonéziában, Mahathir Mohamad Malajziában, a gazdasági stabilitást helyezték előtérbe a civilek jogainak védelmével szemben. A malajziai Lallang-művelet és az Indonéziai Kommunista Párt felszámolása a kivégzésekről, az illegális fogva tartásról és a hatalommal való visszaélésekről szólt.³

Politikai kontextusban az emberi jogok nem önálló fogalom egy jogrendszerben, hanem inkább egy manipulatív eszköz bizonyos csoportok politikai dominanciája során. Ez a gazdaság, a kultúra és a társadalom keretein belül valósult meg, amelyek egymással kapcsolatban állnak. Egy nemzet, amely azt állítja, hogy infrastruktúrát épít, és célja az emberek felvirágoztatása, valójában egy skizofrén, akinek démoni lelke elnyomni akarja azokat, akik ellene vannak. Míg az aktivisták, akik látszólag kiálltak a korrump kormány mellett és bírálták azt, valójában külföldi intézmények" felbérelt emberei voltak, akik megpróbálták neoliberais ideológiájuk befolyását Indonézia és Malajzia politikai struktúrájába ültetni.

A demokráciáról, az emberi jogokról és a jogállamiságról alkotott minden elképzelést mindig is a művelt elitek csoportjai mozgatták, akiknek nagy szerepük van, mint kettős személyiséggel rendelkező ügynököknek, akik az egyetemen tanult tudományt alkalmazzák, és a hatalom legitimálásának eszközeivé válnak, hogy egy nemzetet az új stílusú autoriter imperializmus rejtett rendszere irányíthasson. Ezek az ügynökök a politikai és akadémiai rendszerbe fektetnek be, és az uralkodó politikai körökben az ethosz és az élőhelyük szerint működnek. Bourdieu realpolitikájának felhasználásával ez a tanulmány megkísérli megkérdőjelezni a tudás és a hatalom közötti kapcsolatot az emberi jogok koncepciójának végrehajtásával kapcsolatban, valamint azt, hogy a tőkefejlesztés eszméje hogyan valósul meg az ágensek közötti harc által, stb.

Az imperializmus politikai hatalmi libidója: Malajzia esete

A malajziai politikai uralom története világosan megmutatta az európai hatalom erejét, amely mélyen gyökerezik Malajziában a 1511 portugál gyarmatosítás óta.

¹ Jogi és Társadalomtudományi Professzor a Diponegoro Jogi Karon, Semarang

² Jog és társadalom előadója a Diponegoro Jogi Karon, Semarang

³ Ariel Haryanto & Sumit K. Mandal. *A tekintélyelvűség kihívása Délkelet-Ázsiában: Összehasonlítva Indonéziát*

és *Malajziát*. 2003. Routledge. London&New York. 5-8. o.

Malaka. Az ezt követő években Malajziát nagymértékben kizsákmányolták, a természeti erőforrásokat kiürítették, az embereket pedig rosszul fizették. Nem Portugália volt az egyetlen ország, amely sikeresen elültette uralmi libidóját, és az egész maláj nemzetet a társadalmi rétegződés legmélyebb pontjára degenerálta, hanem 1641-ben Deutch is, míg végül a régóta várt "Mester" el nem érkezett szolgálóihoz - Nagy-Britannia 1819-ben. A Brit Birodalom az oktatási rendszer, az egészségügy, a kormányzás és a jog megteremtésével járult hozzá a legnagyobb mértékben Malajzia civilizációjának történetéhez. Nagy-Britannia igen jelentős szerepet játszott a tudomány és tudás formájában koncentrált tőke létrehozásában. A tudás feletti sima ellenőrzés 1913-ban látható, amikor a Nemzetközösségi Egyetemek Szövetsége lett a Malajziában fejlődő oktatási rendszer egyetlen barométere. Ez a Malajziában kialakuló tudás feletti ellenőrzés a hatalmas tudományos európai intézmény által.

Ebben az összefüggésben - Bourdieu Reason Bourdieu reálpolitikájának perspektívájában - Malajzia egy olyan kollektív szellemi mozgalomban nőtt fel, amelyet még mindig erősen befolyásolt a nyugati kultúra. Bourdieu ezt "*liber*"-nek nevezte, az irodalomból, művészetből és tudományból kinövő európai szellemi hagyományt mintázta. Ilyen fellendülésből indult el a tudományos szövegek lefordítása, a tanítási feltételrendszer másolása, és a nyugati oktatás koncepciója a nemzeti oktatási stílus kialakításának kiegészítője lett.⁴ A demokráciáról és az alapvető emberi jogokról szóló friss eszméről az értelmiségi szereplők által folytatott viták kezdtek kialakulni a főiskolákon, azonban az erős iszlám hagyomány és a gazdasági jólét igénye lehetetlenné tette a megvalósítást. Az akkoriban nagyhatalmú brit gyarmatosító jólétet ígért a malájoknak, és segített nekik a kormányzati rendszer megszervezésében a Maláj Unió 1946-os létrehozásával, majd 1948-ban a Maláj Föderáció kormányzati rendszerével a rendezés jobb rendbe került. Egészen a függetlenség 1957. augusztus 31-i elnyeréséig a jólét maradt Malajzia elsődleges szlogenje.

Tun Abul Razak alapvető személyiség volt, aki nagy szerepet vállalt a jólétről szóló álom megvalósításában. Az általános 1959 választásokon őt választották vidékfejlesztési miniszternek más intézményekben betöltött kulcsfontosságú szerepe mellett, mint miniszterelnök-helyettes és védelmi miniszter. Már jóval az 1970-es miniszterelnökké választása előtt is rendelkezett szimbólumtőkével, az Új gazdaságpolitika rendszerével. Tun Razak nyugati oktatási hagyományokon nevelkedett, ami olyan személlyé tette, aki modern módon gondolkodott a politikai problémák kezelésében ebben a jólétre szoruló országban. A jogot eszközként használta a gazdasági növekedés eléréséhez.

Jogtudományi és politikai szaktudását leginkább a nyugati oktatás politikai befektetésének köszönhetette. Mint egykori jogázhallgató, aki 1950-ben a londoni Lincoln "s Innben szerzett tapasztalatokat, a modern jogról alkotott elképzelése önmagában is jogátültetés Malajzia politikai történelmében. Ebből a szempontból Bourdieu reálpolitikai perspektívája hasznos lehet az ügynökök oktatási hátterének értelmezésében, mivel az oktatás a leghatásosabb eszköz az eszmék beültetésére. A reálpolitika azt mondja nekünk, hogy a valódi harc az egyetemek közötti harc, akik a szellemi termelést irányítják. A nyilvános viták színterét az uralmi térrel együtt a technokraták monopolizálták, akik végül a neoliberális feltevés gondolati keretét birtokolták (Swartz&Zolberg: 2004: 351).

⁴ David L. Swartz. *A kritikai szociológiától a közértelmiségig: Pierre Bourdieu és a politika*. Egy cikk a David L. Swartz & Vera L. Zolberg által szerkesztett könyvben. *After Bourdieu Influence, Critique, Elaboration*. 2004. Kluwer Academic Publishers. New York, Boston. 352. o. Az egyetemi kutatóközösségek az európai skolasztikus hagyományok mozgatórugójává váltak a nyugati racionalizmus ügynökeinek tanításában, akik végül Malajzia politikai rendszerének legbefolyásosabb alakjaivá váltak.

Az imperializmus új stílusa vagy a posztkoloniális kapcsolat a Nagy-Britanniából az ügynökökön és a főiskolákon keresztül Malajziába áramló jogi difúzióban kapott szint. A mai napig az oktatási ipar szilárd fogása széles körben elterjedt a karakteridentitás gyökeréig a malajziai nemzeti oktatásban. Néhány külföldi, különösen a brit magán felsőoktatási intézmény kezd fiókokat nyitni, mint például a Cambridge University Malaysia Society, a University of Nottingham Malaysia Campus, a Lincoln UC, Malaysia, stb. A 2000-ben épült Nottinghami Egyetem, hogy csak egyet említsünk, a mai malajziai miniszterelnök, Mohammad Najib Abdul Razak alma matere, aki 1974-ben szerzett diplomát ipari közgazdaságtanból. Bourdieu reálpolitikai perspektívájában egy intézményt paradoxonnak tekintünk. Egyik oldalról támogatja az egyén szabadságát, de a másik oldalon nagy ambíciója van a politikai hatalom manipulálására a hatalom legitimálása, a szereplők társadalmi szimbolikájának megerősítése, valamint a szövetség és a pártfogás érdekében, hogy minden politikai versenyben támogassa a status quo-t. Az intézmény a politikai hatalom legitimálása, a társadalmi szimbolika megerősítése, valamint a szövetség és a pártfogás érdekében a status quo-t támogatja.⁵ Az oktatási rendszer az elitek által elkövetett uralmat és monopóliumot az engedelmes és civilizált társadalom kialakításával, mint az oktatás célját Bourdieu perspektívájában.

A tanítás célja nem csupán az olvasás, írás és számolás, ami ahhoz szükséges, hogy jó munkássá váljon; az oktatás célja, hogy eszközöket kínáljon ahhoz, hogy jó állampolgárrá váljon, hogy az egyéneket olyan helyzetbe hozza, hogy megértsék a törvényt, hogy megértsék és megvédjék jogaikat, hogy szakszervezeteket hozzanak létre ... Az egyetemhez való hozzáférés feltételeinek egyetemessé tételén kell dolgoznunk.⁶

Azáltal, hogy az emberek jó állampolgárokká válnak, jobban élvezik majd a jólét egyetemes szemléletét, mint a forradalmi politikai akciókat. Ezek a forradalmi politikai akciók a végén tönkreteszik a gazdasági élet alapelveit, ami miatt az emberek elveszítik a munkahelyeiket, és csak fényűző infrastrukturális épületeket hagynak maguk után. A társadalom paranoiát él át, amely félelemmel és éhínséggel kísérti őket. A jólét az emberek által megálmodott társadalmi és szimbolikus tér. A gazdagság minden szegletben egyetemes cél. Ebben a kontextusban az alapvető emberi jogok többé nem kapnak jelentőséget, mivel az emberek a saját dolgaikkal vannak elfoglalva. A jó hozzáférés és ez a jóléti élet arra készíti az embereket, hogy elhallgassanak, és soha ne kritizálják a kormányt.

Malajzia az alapvető emberi jogokat kevésbé tiszteletben tartó országgént ismert. Megszilárdult gazdasági összetevői és a királyi hagyományok doktrínája az emberi jogokat az imperializmus fogalmává tette, ami nem nagyon működik. Az alapvető emberi jogokat jelenleg nem lényeges nyilvánosan megvitatni. Malajzia alkotmányában legalább az alapvető emberi jogok pontjait szabályozza. Az alapvető emberi jogok szabályozása az alkotmányban csak három alapvető jogot szabályoz a 10. cikkben, a következőket: a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságát; a békés és fegyver nélküli gyülekezéshez való jogot; az egyesületek alakításának jogát.

⁵ Az egyéni szabadságot parancsból követik el, vagyis mentes a jogi ellenőrzéstől és a hagyománytól. Legalábbis a szellemi szabadságot végül a gondolat termelési rendszerében kell majd ellenőrizni, kezdve a publikálástól, a munkaszervezettől, minden a kereskedelmi szempontoktól való függőséget tükrözi. David Swartz. Kultúra és hatalom: Pierre Bourdieu szociológiája. 1997. The University of Chicago Press. p. 255

⁶ Az On Television Bourdieu azt mondja, a szerepe az egyetem manipulálja a történelem legitimálása által a tudományos megközelítés és akadémiai, ők monopolizálja és uralja a knowledhe által fogyasztott a

legtöbb ember. Pierre Bourdieu. *A televízióról*. 1996. The New York Press. New York. 66. o.

Az alapvető emberi jogok védelmének ilyen minimális koncepciójával Malajzia alkotmányában az Egyesült Nemzetek Gazdasági és Szociális Tanácsa által az Emberi Jogi Bizottságban 2005. március 8-án képviselt nemzetközi rendszer azzal vádolta Malajziát, hogy számos emberi jogi jogsértés történt. Az ENSZ azzal vádolta, hogy a malajziai kormány 2004 szeptemberében bizonytalan jogi eljárást folytatott Anwar Ibrahim ügyében. A politikai tényező ellenére az ügy sokkal összetettebb, mivel a belső biztonsági törvényt gyakrabban alkalmazzák egyes rezsimek, hogy megszabaduljanak politikai ellenfeleiktől. Az ENSZ jelentésében szintén megemlítette, hogy a bevándorló munkavállalókkal szemben elkövetett számos jogsértés, különösen az Indonéziából érkezőkkel szemben, rendkívül elnyomó, ahogyan az ENSZ említette, ezek a munkavállalók napi 16-18 órát kötelesek dolgozni, minimális, 0,25 dolláros órabér mellett.⁷

Egy másik jogsértés, amely az emberi jogok megbecsülését háttérbe szorítja, amit a Nemzetközi Amnesty jegyzett meg, a bírósági rendszerben tapasztalható zaklatásról szól. A malajziai bírósági rendszerben elkövetett jogsértés különösen a megalázó büntetésekkel és a nem megfelelő börtönbüntetésekkel kapcsolatos. A malajziai bírósági rendszerben a Nemzetközi Amnesty szerint a híres flagelláns büntetés néha szerencsétlen helyzetbe hozza az áldozatokat, például egy nemi erőszak áldozatát, akit azzal vádolnak, hogy ő követte el a nemi erőszakot. A flagelláns büntetés végtelenül súlyos traumatikus élményt is hagy maga után, ami a bűnöző pszichológiai betegségének tekintett bűncselekményt igazságtalanságnak tünteti fel, nem hagy teret a bűnözők számára, hogy rehabilitálják mentális hibájukat. Ezen túlmenően a malajziai börtönrendszer nem biztosít megfelelő egészségügyi ellátást a fogvatartottak számára, így a börtönben az életszínvonal meglehetősen aggasztó.⁸

Bourdieu reálpolitikai logikája azt magyarázza, hogy egy olyan helyzetben, amikor az emberi jogokról mint tudományos tárgyról folytatott diskurzus az egyetemeken és a nyilvános térben a marginalizálódás miatt a vita megszakad.⁹ Az emberi jogok nem szexi, ami csábító, hogy megvitassák, nem stratégiai és sürgős diskurzus az egyetemeken, amelyek a nemzetek karaktereit építik. A malajziai közvéleményt jobban érdekli a fejlődés és a gazdasági növekedés, mint a demokrácia és az emberi jogok tanulmányozása. Úgy tűnik, hogy a liberalizmus gondolatának imperializmusa hatékonyabban érvényesül a gazdaság területén. Míg a politikában és a jogban Malajzia nem gyakran vesz részt a demokratikus eszmék és az emberi jogok kompromittálásában.

Amióta Mahattir Mohamadra került a hatalom koronája, a malajziai politikai hatalom libidója a gazdasági növekedést helyezte előtérbe. Bár nyilvánosan kijelentette, hogy támogatta a dél-afrikai apartheidellenes mozgalmat és a boszniai Balkán-félszigeti békét, a belső biztonságról szóló törvényt első helyre helyező politikája még mindig vitatottá válik a hatalma felett. Még mindig szoros kapcsolatot ápolt Amerikával, amikor katonai együttműködést alakított ki a Nemzetközi Katonai Oktatás és Kiképzés (IMET) létrehozásával, amely a malajziai haderőt az Amerikai Egyesült Államok felügyelete alá helyezte. Amerika legnagyobb befektetése a

⁷ Az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsa Emberi Jogi Bizottsága 2005. Az emberi jogok és alapvető szabadságok megsértésének kérdése a világ bármely részén: emberi jogi jogsértések Malajziában.

⁸ Amnesty International. *Egy csapás az emberiségre: Kínzás bírósági vesszőzéssel Malajziában*. 2010. Amnesty International Publications. London. Az Amnesty International határozottan követeli a vesszőzéses büntetés eltörlését. Malajziában évente legalább 10 000 flagelláns büntetést hajtanak végre. A büntetés nemcsak fizikai, hanem lelki sérüléseket is okoz, amelyeket nehéz gyógyítani.

⁹ Richard Shusterman. *Bourdieu A Critical Reader*. 1999. Blackwell Publishers. Pierre Bourdieu. Az eszmék nemzetközi áramlásának társadalmi feltételei. 226. o. A reálpolitikai logika célja, hogy beavatkozzon a munkahelyekre és az emberi hozzáállásba, hogy olyan társadalmi állapotot teremtsen, amely irányítja a társadalmi párbeszédet. A tudomány a status quo tekintélyének legitim eszköze lesz, ami viszont a nemzeti hagyományt formálja, hogy jól működjön.

Mahattir kormányát nagyszámú külföldi befektetés és Malajziában épült vállalat, mint például az Exxonmobil, a Coca Cola Company stb. jellemezte. Amerika és Európa gazdasági hatalma még mindig ellenőrzése alatt tartja Malajzia fejlődését. A jog mint jogi intézmény megfelel az érdekeknek.

A malajziai jogtudomány egyik alakja Mohammad Salleh bin Abas volt, aki 1984-1988 között töltötte be az elnöki posztot. Ennek a Lord Presidentnek a tervezete valójában a Brit Birodalom által a szabadságot elnyerő Malajzia előtt alkalmazott átültetési jogi modellből indult ki. Az első Lord President egy brit volt, Tun Sir James Beveridge Thomson, aki 1963-tól 1966-ig volt hatalmon. Ezután ez az intézmény a nemzeti politika központi elemévé vált. Salleh Abas maga is az Aberystwyth Egyetemen szerzett bachelor "s diplomát Realpolitikában 1957. magyarázza, hogy a hatalom korábban tudás volt, majd tettekben nyilvánult meg. Ezek a főiskolák a politikai befektetések helyei voltak, amelyek ügynökei képesek voltak sok változást hozni a nemzetükbe. Salleh Abas volt az, aki jelentős szerepet játszott az 1988-as alkotmányos válsággal való szembenézésben Malajziában. Az általa hozott változások azonban a hatalmi libidó ízét hordozták, amely a gazdasági növekedést helyezte előtérbe a demokrácia és az emberi jogok koncepciójának előmozdítása helyett.

A meritokrácia háttérbe szorítja az emberi jogokat Malajziában

A meritokrácia gyakorlata Malajziában már régóta tart, az uralom színterét néhány képzett elit uralta, akik nagy szerepet játszottak Malajzia történelmében. Sir Frank Athelstane Swettenham idejétől kezdve, aki 1896. július 1-jén lett a Maláj Szövetségi Állam rezidense, egészen 1901-ig, a brit királyi család leszármazottjaként könnyebbé tette számára a modern kormányzati stílus gyakorlását Malajziában. Malajzia modern történelmében a szövetség, a monopólium és a művelt elit uralmának gyakorlatára megvoltak a saját jellemzői. Az oktatás az egyik legkedveltebb kapu a politikai világba való belépéshez. Az oktatással az egyén elegendő társadalmi tőkével rendelkezik ahhoz, hogy minden ambícióját kezelni tudja. Bourdieu ezt másképp fogalmazza meg. Azt mondja, hogy minden egyén rendelkezik azzal a vágygal, hogy elegendő mennyiségű tudás birtokába jusson, és ezen a ponton kell képzettnnek lennie, *libido sciendi*, a tudást a kezébe véve, az egyén könnyedén képes lesz kibontakoztatni uralmi vágyát, *libido dominandi*. A politika Bourdieu számára a tudományos város! (Bourdieu: 1992: 178).

A meritokrácia ezen kontextusa megnehezíti az emberi jogok virágzását Malajziában, különösen akkor, amikor az uralom néhány művelt elitcsalád érdekeinek védelmében működik. Mahathir Mohammad családja meglehetősen művelt és megbecsült család. Malajzia leghosszabb ideig uralkodó családjaként Mahathir Mohammad családja volt a legjelentősebb család a politikában. Ők rendelkeztek a társadalmi tőke feletti ellenőrzéssel, és a társadalom szemében elegendő oktatási háttérrel rendelkeztek. Mahathir első lánya, Marina binti Mahathir művelt aktivista volt, iskolai végzettsége a Sussexi Egyetemen szerzett diplomát. Annak ellenére, hogy újságíróként dolgozott az irodalmi regényben - amelyben Bourdieu ezen a ponton úgy véli, hogy az újságírás és a politika egységet alkot -, aktivistaként is dolgozott a Malajziai AIDS Alapítványban. Az alapítvány és az Egyesült Államok közötti kapcsolat olyan szoros volt, hogy 2003-ban mintegy 100.000 dollárnyi rendszeres támogatást kapott, ami a Malajziában működő összes külföldi támogatás 2,0%-a volt. Mahathir felesége, Siti Hasmah Mohamad Ali, bár csupán a Maláj Egyetem szingapúri karán végzett, jó kapcsolatot ápolt az amerikai Michigan Egyetem egészségügyi közösségével. Hatalmas társadalmi tőkéje volt az, amiért olyan pozíciókat kapott a stratégiai intézményekben, mint a Maláj Orvosi Szövetség elnöke, a Malajziai Anyai Egészségügyi és Újszülött Szövetségek védnöke stb.

Bourdieu szemszögéből a művelt család a politikai harc kapuja. A tudományos legitimáció nélkül az egyén társadalmi tőkéje nem fog megfelelő racionális ajánlatot tenni a nyilvánosságnak, hogy harcosként megerősítse tekintélyét. Bourdieu szemszögéből nézve tehát az igazi politikus egy *Homo academicus* atau *Homo scolasticus*, aki hatalmat szerzett a tudás felett, hogy ellenőrizze a közvélemény hozzáállását. A hatalom manapság a tudás és a tudomány alapján működik.¹⁰ A nyugati főiskolák az oktatást legitimációs gépezetként biztosítják, amely a jólétről, az emberi jogokról és a demokráciáról szóló elképzeléseket kínál. Bár az emberi jogok eszméjét az alkotmány nem alkalmazza tömegesen, az alkotmányban is megemlíti az emberi jogok visszaszerzésének funkcióját ellátó "intézményeket".

Egyes, Malajzia alkotmánya által szabályozott intézményeknek az emberi jogok érvényesítésével kapcsolatos feladatai és funkciói vannak. Például a polgárok földhöz való jogait olyan intézmények szabályozzák, mint a földtörvényszék (88. és 94. cikk); intézmények szabályozzák az összes közszolgáltatást, hogy a társadalom hozzáférhessen a jó kormányzáshoz a közszolgálati bizottsággal (135. cikk); intézmények szabályozzák a polgárok védelmét a rendőrség által elkövetett jogsértésekkel szemben, a polgárok biztonságához való jogait komolyan garantálja a Rendőrségi Bizottság (140. cikk); és ami a legfontosabb, Malajzia alkotmánya nagy figyelmet fordít az oktatás szempontjára, a nemzet eszményével, hogy az oktatási szolgálati bizottságon keresztül szellemi nemzetet teremtsen (141A. cikk). Maga a SUHAKAM egy emberi jogi bizottság Malajziában, amelynek jogi státusza rendkívül törékeny, nem említi Malajzia alkotmánya.

A malajziai feudális uralom olyan erős, hogy az emberi jogok nem tartoznak a malajziai elit családok prioritásai közé. A dinasztia politikája Malajziában nagyon erős, és a politikai és gazdasági stabilitást helyezi előtérbe. A malajziai politikai vonal a királyi család leszármazottait tükrözi. A mai malajziai miniszterelnök, Dato "s Sri Haji Mohammad Najib bin Tun Haji Abdul Razak a második malajziai miniszterelnök, Tun Abdul Razak bin Hussein Al-Haj hat testvére közül a legidősebb. Najib Razak európai végzettséget szerzett, miközben a fent említettek szerint a gazdasági iparban szerzett alapidiplomát is. Az angliai Worcestershire-ben található Malvern College-ba is járt. Ayah Najib Razak társadalmi habitusa az európai végzettség. Tun Abdul Razak Angliába ment 1947, hogy jogi tanulmányokat folytasson. Csatlakozott az angliai Munkáspárthoz, ahol sokat tanult a gyakorlatról és a politikáról. Miután visszatért Európából, rábízták, hogy legyen a Nagy-Britanniai Maláj Szövetség vezetője.

A családi politikai dinasztia státusza kulcsszerepet játszik egy nemzet politikájában. A Razak- és Mahathir-család a malajziai biokrácia és a politikai nyilvánosság áramlásának kulcselemei. Ha az elit család nem kívánja az emberi jogokat Malajziában megvalósítani, akkor nem lesz az emberi jogokat védő jogrendszer védelme és rendezése. Bourdieu írta az *Állam 1994újrágondolása* című cikkében: *Genesis and Structure of the Bureaucratic Field (A bürokratikus mező genezise és struktúrája)*, amely azt a koncepciót követte nyomon, amely szerint egy ország a családi szellem képviselőjének eredménye. A család a gyermek korai nevelése. A család az első hierarchikus struktúra a társadalmi életben.¹¹ Nem csoda, hogy a család a legbefolyásosabb család.

¹⁰ Pierre Bourdieu. *Gyakorlati és A cselekvés elméletéről*. 1998. Stanford University Press. 127-30. o. Szeminárium futó rendszer, a tudományos válaszok keresésének folyamatából fakadó szorongás, és a pusztán a tudásgyűjtés vágyának kielégítésére végzett kutatások, amelyeknek jelszava, hogy aki a legtöbb tudást birtokolja, az hatalomra jut.

¹¹ Pierre Bourdieu. *Az állam újrágondolása: Genesis and Structure of the Bureacratic Field*. Egy cikk a College de France átiratából, amelyet az Universite Lumiere Lyon II antropológiai és szociológiai karának 1994 februárjában tartott kurzusaiból adtak.

a nemzet sorsát meghatározó társadalmi struktúra. Az elit családok fenntartják a status quo-t, és harcolnak uralmuk megvédéséért és megszerzéséért.

Ha elegendő tudással rendelkeznek, könnyen megragadhatják a hatalmat, mert a hatalmat a tudományon keresztül tanulják meg. A szociológia és a politika a tudásnak a család bizonyos csoportjai által ellenőrzött külsőségei. Az emberi jogi politikát félreteszik e bizonyos családok uralmának fenntartása érdekében. Bourdieu reálpolitikájának szemszögéből nézve a tudomány végül is nem semleges terület, hanem olyan eszköz, amely legitimálja bizonyos politikák érdekeit (Bourdieu: 1992: 181). A malajziai médiában a különféle emberi jogokról szóló diskurzus tehát az elit családok érdekeinek gazdasági fejlődését szolgálja. Az olyan médiumok, mint az ABN Media, az ALHijrah Media Corporation, a Worldview Broadcasting Channel (Malaysia) Sendirian Berhad stb. a legtöbbször az elit családok érdekeinek rendjét mutatják.

Ezen túlmenően a családi hatalom uralma az élet minden területére kiterjed, beleértve a jog területét is. A meritocitás gyakorlata a jog területén végül áttér a többi aspektusra is. Más szóval, a jog intézményébe befektetett ágensek erős relevanciával rendelkeznek a más területről származó ágensekkel is, mint például a gazdaság, az egészségügy, a katonaság stb. területe. Abdul Kadir az egyik főszereplő a malajziai jog területén. Abdul Kadir Yusuf 1963-1977 között Malajzia főügyésze lett, több mint 13 évig uralkodott, és hatalmas mértékben hozzájárult a malajziai jogrendszerhez és jogi hagyományokhoz. Uralkodása idején sok belső biztonsági törvényt hajtott végre. A belső biztonságról szóló törvényt az 1960-as törvényben adták ki. Az 1960. évi 19. számú malajziai törvényt Abdul Kadir Yusuf idején, 1972-ben felülvizsgálták (1972. augusztus 1-jén hatályos 82. törvény). A Suhakam azonban 2003, jelentős tanulmányt készített a belső biztonsági törvény rögzítésére.¹² Sajnos nem járt eredménnyel, mivel ez a jogrendszer már Abdul Kadir Yusuf óta intézményesült és hagyománnyá vált.

Abdul Kadir Jusuf családja a gazdasági tér, a tudomány és a politika uralma alatt állt. Gyermekai mind győzedelmeskedtek a gazdaság területén, mint például Faridah, aki a Dán Befektetési Bank tanácsadója lett; negyedik fia az Ernst&Young elnöke és a malajziai Biztonsági Bizottság elnöke lett. A tudomány területén harmadik fia, Khalid Abdul Kadier a Monas Egyetem orvosi karának dékánja volt. Végül a politika területén első lánya a Malajziai Nemzeti Könyvtár korábbi igazgatója volt, amely egy nemzet levéltárainak politikai történetében igen stratégiai fontosságú intézmény.

Bourdieu szemszögéből nézve, ami Malajziában az emberi jogok figyelmen kívül hagyásával kapcsolatban történik, az nem hiba, hanem életmechanizmus, amely az "örömhöz" vezet, amelynek forrása a politika és a gazdaság. A gazdaság e területén való uralmuk fenntartása érdekében az elit családok a történelem, a kultúra és különösen a tudományos ismeretek segítségével erősítik meg ellenőrzésüket. A szövetség, a pártfogás, a koalíció, a szakszervezetek a gazdasági és politikai világ bőséges örömeire épülnek. Így képtelenek voltak elengedni a jólét, a státusz, a gazdagság és a jobb élet ígéreteit (Bourdieu: 1992: 195). A SUARAM, mint az emberi jogok védelmének egyik civil szereplője, elválaszthatatlan az amerikai birodalom által befektetett tőkekörforgástól. Itt zajlik a dualizmus, ahogyan Bourdieu azt az Értelem reálpolitikájában elképzelte. Az ágensek megosztottságának kettőssége által konstruált logikák társadalmi kifejeződései mindig kétarcúak (Bourdieu: 1992: 191). Egyik oldalon az emberi jogokat mint egyetemes jogokat védő angyalként jelenik meg a színpadon. A másik oldalon az imperializmus árnyékából veszi ki a tőkét. A SUARAM körülbelül 15 000 amerikai dollárt kapott, ami az USA által adott teljes adomány 0,4 %-a. Az USA-tól támogatást kapó intézmények táblázata az alábbiakban látható.

¹²

SUHAKAM. *A belbiztonsági törvény felülvizsgálata*. 2003. SURUHANJAYA Emberi jogok Malajzia.

táblázat Malajzia-USA2. alapítványi finanszírozás

Támogató Alapítvány	Támogatások száma	Finanszírozás US \$	Részesedés a teljes finanszírozásból [%]
Ford Alapítvány	5	993,630	20,1
Packard Alapítvány	3	972,731	19,7
Charles Stewart Matt Alapítvány	1	600,000	12,1
Alapítvány a Mélyökológiáért	8	555,000	11,2
Rockeller Alapítvány	4	536,640	10,9
RockellerBrother Fund	6	365,000	7,4
MacArthur Alapítvány	1	310,000	6,3
AT&T Alapítvány	2	200,000	4,0
Motorola Alapítvány	4	147,000	3,0
LeviStrauss Alapítvány	1	100,000	2,0
Globális zöld támogatások	17	56,645	1,1
J.PMorganChase Alapítvány	3	34,000	0,7
Lucent Technologies Alapítvány	1	28,500	0,6
BPAmoco Alapítvány	2	20,000	0,4
A UPS Alapítvány	1	19,997	0,4
ÖSSZESEN	59	4,939,143	100,0

A SUARAM (Suara Rakyat Malaysia) a legaktívabban részt vevő szervezet az emberi jogi kérdések képviselésében. A szervezetet 1987-ben hozták létre a Lalang-műveletet követően, amikor 106 ellenzéki személyt és aktivista vezetőt fogtak el tárgyalás nélkül a belső biztonsági törvény alapján. A SUARAM a mai napig aktívan kampányol az emberi jogok dicsőítése érdekében. A SUARAM által kezelt utolsó ügy Ahmad Abdul Jalil letartóztatása volt 2012. november 2-án, akit Johor szultánjának megsértésével vádoltak. A letartóztatást a törvényes eljárástól való eltérésnek tekintették, mivel a gyanúsított családja nem láthatta őt a börtönben.

Az imperialista birodalom által befektetett pénzeszközöket az emberi jogi kérdések mellett más kérdésekre is felhasználták, mint például a környezetvédelem, a népesítés szabályozás, a nők jogai, az oktatás és az egészségügyi szolgáltatások. Az alapot többnyire a humán erőforrások növelésére fordították, mintegy 2 543 905 USD értékben, valamint kampányokra, kutatásra, képzésre és a szolgáltatások javítására. A demokrácia, az emberi jogok és a jogállamiság idealista jogimperializmusként való védelme mellett az aktivisták a misszió chich programjait a jötevő által ellenőrzik. Nincs szabad dolog ebben a világban. A társadalmi tőke és a gazdasági tőke formájában történő befektetést a célországok kultúrája, politikája és információja feletti ellenőrzéssel kell megfizetni. A Ford Alapítvány részvétele óriási volt a liberális eszmék támogatásához való hozzáállásában. Ez volt a főszereplő Malajzia gazdasági-politikai civilizációjának alakításában. Íme a malajziai realpolitikuskok színházában fellépő jötevők listája.

A gyarmatosítás öröksége és a politika A birodalom újratermelése: indonéziai eset

Miután több mint 3,5 évszázadon át gyarmatosította Indonéziát, Deutch erős politikai uralmi területeket és nagy gyarmati történelmet tudhat magáénak Indonéziában. Mint a leghosszabb ideig Indonéziát megszállva tartó politikai birodalom, a Deutch az Indonéz Nemzeti Archívum mellett számos indonéziai archívummal is rendelkezik. Nagyon sok történelmi feljegyzés található a deutch-i egyetemek könyvtáraiban, múzeumokban és oktatási intézményekben, mint például: Koninklijk Instituut voor Taal-Land-en Volkenkunde (KITLV). Indonézia modern történelmi emlékezetét a gyarmati történelem színezte. Portugália először 1512-ben érkezett Indonéziába, hogy Francisco Serrão parancsnoksága alatt hatalmas flottával monopolizálja a kereskedelmet. Ezt követően, 1603-ban a Holland Kelet-indiai Társaság (VOC) vette át a birodalmi gyarmati üzlet szerepét. Ekkor kezdődött az őslakosok elnyomásának hosszú története a munkások és a természeti erőforrások kizsákmányolásával, amely az 1800-as években tartott.¹³ Az 1800-as évek végén a VOC összeomlott, és a kormányzó Johannes van den Boschra szállt, aki a kényszermunka (*cultuurstelsel*) rendszerét alkalmazta.¹⁴ Korlátlan hatalmával a Deutch képes volt elültetni uralmi vágyát, amely Indonézia történelmi levéltárait is képes volt ellenőrzése alá vonni. Ennek a hatalomnak a logikája a nemzeti archívumok felett, amely elvezet a Reason Bourdieu realpolitikájának csontvelőjéhez, ez volt az a történelem, amely beavatkozik az egyetemi rendszerbe és a tudásba (Bourdieu: 1992: 190).

Indonézia modern történelméről szólva, beszélni fogunk Deutch gyarmatosításáról is Indonézia felett több száz éven keresztül. A hosszú ideig tartó gyarmatosításon belül az emberi jogok megsértésének gyakorlata is fellángolt. Pramoedya Ananta Toer "Buru" című tetralógia regényében Herman Mellemáról ír, aki rossz szemmel nézte az őslakosokat. Indonézia politikai történelmében az elnyomást tartalmazó osztályellenesség, az imperializmus és a társadalmi faji hierarchia története volt. Abban az időben nem volt olyan dolog, mint az emberek alapvető jogai. Az emberek elnyomóként vagy elnyomottként születtek.

A felsőoktatási intézmények története akkor kezdődött, amikor Deutch volt hatalmon. Indonézia császári múltjában, Majahpahit, Sriwijaya és Demak Kingdon idején a modern oktatás nem volt még modern.

¹³ 1603-ban VOC kapott engedélyt a kereskedelem Banten, amely végül birtokában különleges kiváltságok, mint a kereskedelmi monopólium, és a vitorlázás, és soveregnity (sovereiniteit) azáltal, hogy saját erők, épület erődök katonai védelem, adóztatás, és vitatja a saját valuta.

¹⁴ Az indonéz embereket arra kötelezték, hogy saját földjeiken keresztül a holland kormány számára ültetvényeken gazdálkodjanak és dolgozzanak. Ha nem rendelkeztek földdel, akkor a holland gyárban

kellett dolgozniuk.

még nem fejlesztették ki. Ez volt a felsőoktatás, amely végül a termék ügynökök épített modern törvényes ország. Az oktatás története volt a kezdete a bőséges kritikák a kényszermunka rendszeren, így a Deutch birodalom elindította az "Etikai politika" után a királynő Wilhelmina szeptember 17-én, 1901-ben volt a trónon, és végrehajtotta a program az öntözés, a kivándorlás és az oktatás.¹⁵ 1902-ben Bataviában (ma Jakarta) felépült az első felsőfokú intézmény, a School tot Opleiding van Inlandsche Artsen (orvosi szakiskola). Ebből az orvosi iskolából indult a legelső modern politikai mozgalom, amelyet az ott végzett diákok alapítottak. 1908. május 20-án megalakult a Budi Oetomo, egy társadalmi, gazdasági és kulturális szervezet. Az értelmiségi közösségbe csoportosultak Dr. Wahidin Sudirohusodo, Dr. Sutomo, Goenawan Mangoenkoesoemo és Soeraji. Bár elkezdtek kritizálni Deutch politikáját, mégsem tudtak kitörni az elit árnyékából. A Deutch-féle nevelés feudális jellemet formált bennük, így nehezen tudtak radikálisan fellépni a hatalmon lévő rendszer ellen.

Az értelmiségi közösségek azonban elkezdtek kialakulni, és kiépítették saját politikai hatalmi tengelyüket. Bourdieu reálpolitikai terminusával az ilyen perspektívát "tudományos civilizációs folyamatnak" nevezte, a modernitás logikáját a társadalmi élet leglényesebb eszközévé téve (Bourdieu: 1992: 189). Ezek a közösségek Bourdieu számára autonómnak, saját mintával rendelkezőnek tűnnek, de valójában ezek a közösségek azok, amelyek végül megalkotják a politikai szabályozást, a társadalmi etikai normákat, megtervezik a fejlődési mozgalom stratégiáját, és tudást termelnek. A művelt közösségek, "mistikus" ruhájukban, amelyek forrása a tudományos módszertan racionalitásából ered, átveszik az irányítást a politikai harcban egy nemzet történetében.

A felsőoktatási intézmények stratégiai szerepet játszanak a politikában harcoló idealista ügynökök előállításában. A modern felsőoktatási intézményeket Deutch alapította. Az öregdiákok és a hallgatók gondolkodásmódja elválaszthatatlan volt a modern tudományos gondolkodásmódtól, amely antropocentrikus, logocentrikus és bürokratikus. Az egészségügyi intézmény után 1920-ban megalapították a Technische Hooge School (THS) iskolát, amely végül Indonézia első elnökének, Soekarnónak az almamátora lett. Soekarno megtanulta a nyugati ideológiákat, amelyeket ő maga halmozott fel és illesztett az indonéz kontextusba, amelyek a nacionalizmus és az iszlamizmus.

A nemzet alapjairól szóló nagy eszmék csatája megjelent Indonézia függetlenségének üdvözlésének történetében a függetlenség előkészítésének bizottságában (*Dokuritsu Zyunbi Tyoosakai*) Indonézia szellemi öregdiákjai által a holland iskolákban. A Bourdieu-féle reálpolitika szempontjából a gondolatok csatája a gyakorlati politika csatájának alapja. Az indonéz történelmi kontextus nem feledkezhetett meg a Hatta és Soepomo, a Deutchon végzett két értelmiségi vitájáról. Hatta 1921-ben Deutchban tanult a Rotterdami Kereskedelmi Iskolában, amely ma az Erasmus Egyetem. Ott 11 évig tapasztalta az értelmiségi légkört. Míg Soepomo a Rijksuniverteit Leidenben Cornelis van Vollenhoven felügyelete alatt szerezte tanulmányait, és megtervezte az alaptörvényt.

¹⁵ Ez a politikai etika 1902-ben kezdett érvényessé válni, amikor Pieter Brooshooft, a De Locomotief újságírója és C.Th van Deventer liberális politikus kritikát fogalmazott meg. Tekintettel a munkára kényszerített rendszer megszüntetésének ösztönzésére, a program sem futott tisztességesen. A kidolgozott öntözés csak a holland vállalatok területére tartozott, a kivándorlás a holland kereskedelem igényeihez igazodott, az oktatáshoz pedig csak a felső középosztály férhetett hozzá.

visszatér Indonéziába.¹⁶ A két nagy gondolkodó, Hatta és Soepomo 1945-ben a nemzet és az emberi jogok alapjairól folytatott gondolati csatát. Soepomo az integrált nemzet fogalmáért harcolt, mert úgy vélte, hogy a közösségi ideológiát és a családi szellemet egy olyan nemzet képviselheti, amelynek filozófiája "a vezetők és a nép egyesülése". Hatta azonban az ezzel ellentétes koncepciót ajánlotta, amelyet "népszuverén nemzetnek" neveztek el. Ez a népszuverén nemzet az emberi jogok védelmét és a demokráciát hangsúlyozta, mint a polgári politikai élet alapját, ellentétben a Soepomo által kínált koncepcióval, amely nagyobb hangsúlyt fektetett a kollektívizmusra, amely végül zsarnokságot eredményezne. Míg Soepomo folyamatosan kritizálta Hatta szuverén ország koncepcióját, amely rámutatott, hogy a nyugati liberalizmus értékei nem illeszkednek Indonézia természetes filozófiájához.

Ebben az összefüggésben egy nemzet alapfilozófiája a politika színterévé válik. Bourdieu az ész reálpolitikájának perspektívájából azt tanítja, hogy a politikai színpadot az "objektíváció joga" befolyásolta, ahol a viszonyok a gondolatok szempontjából hegemonizálják egymást, és ez válik a nemzet bürokratikus hagyományának és kormányzati rendszerének felépítésében alapvető elvvé. Az egyén a hitének, idealizmusának és tapasztalatának ügynökévé válik, amelyet nem lehetett elválasztani a birodalmi tudás hatalmi intézményeitől (Bourdieu: 1992: 179).

Végül Soekarno júniusban, a 1,1945,BPUPKI ülésén javasolta a koncepciót a "Pancasila", amely Indonézia alapja.¹⁷ A Pancasila e megfogalmazását a reálpolitikai gondolat szintéziseként javasolták, amely egyesítette a liberalizmust, a szocializmust és a teologizmust, amelyek az indonéz elődök örökölt eszméi voltak. Az emberi jogok eszméje a második erkölcsi elvből látható, amely az emberi jogokat fenntartó alapértékeket tartalmazza. Miután Soekarno Indonézia első elnökévé vált, az 1955-ös általános választásokon egy új demokrácia, a Partai Nasional Indonesia (Indonéz Nemzeti Párt) indult útjára.

A jog területén Soepomo, egy Deutch által képzett értelmiségi, radikális és alapvető reformot javasolt a Deutch nyomainak feloldására a szokásjog előtérbe helyezésével. Sajnos Indonézia a mai napig nem tud megszabadulni a gyarmati örökségtől, és még mindig a büntetőjogi könyvet (*wetboek van strafrecht*) használja. A szellemi csoport, amely Deutch oktatásának eredménye, még mindig nem tudott elszakadni a gyarmati kormányzat által hátrahagyott jogtudománytól. Indonézia nem volt teljesen független a jog területén!

A Deutch által örökölt jogi rendszer a jogi iskolában (*recht hooge School*) 1922-től kezdődött a mai napig. Az indonéz jogtudomány az európai jog gyarmatosító hatalma által felépített jogtudomány árnyékában fejlődik. Az ügyvédet, a jogászt és a kormányzás urát elitnek tekintették - Bourdieu reálpolitikájának kifejezését kölcsönözve -, a pedagógia által fenntartott társadalmi osztályellentétet fejlesztve (Bourdieu: 1992: 181-2). Bár a jogtudomány politikai struktúrája Indonéziában elég modern, mégis

¹⁶ Van Vollenhoven jogászprofesszor volt a legnagyobb hatással az indonéz jogtudományra. Írásai nagy hatással voltak a Deutch-kormány indonéz politikájára. Van Vollenhoven kitartóan ellenezte a holland kormány által kiadott Idsinga-módosítást, amelyben a polgári jogi könyvnek a társadalom minden rétegére való kiterjesztését követelte 1914, ezért indította el a *Strijd voor het adatrecht* (*De Gids*: 1917). A következő, *Yuridisch confectiewerk* című cikk (*Koloniale Studien*, dl 9, 1925) szintén a kodifikációt és az egységesítést ellenezte Cowan úr, a jakartai Yustisi igazgatója idején, 1925-ben. 1920

¹⁷ A Pancasila mint a jog eszménye, vezérszavak és Indonézia alapfilozófiája, Soekarno 1945. június 1-jei beszéde öt erkölcsi elvet tartalmazott, ezek voltak: 1) Indonézia nemzetisége; 2) Internacionizmus vagy humanizmus, ebben az erkölcsi elvben az emberi jogok jelszava és értéke volt benne; 3) Megegyezés és demokrácia; 4) Szociális jólét; 5) Isteni és kulturált.

Soekarno hatalmának politikai ízléséhez, amely a politikai szuverenitást és a nemzetközi harcra kész nemzet karakterét helyezi előtérbe, nem megfelelőnek tekintették. Soekarno egyszer azt mondta, hogy a jogtudósok a legnehezebben forradalomra kérhető személyek, mivel ragaszkodnak a szabályokhoz és a jogszabályokhoz, és képtelenek szabadon gondolkodni és mozogni.

Úgy tűnt, hogy a vezette demokrácia elkezdte félretenni az emberi jogokat, a gazdasági növekedés nem ment jól, majd végül 1950-ben a G 30S PKI lázadása után le kellett mondania a trónról. Soeharto, aki a Partai Komunis Indonesia (Indonéziai Kommunista Párt) ellen volt, azzal vádolta őket, hogy államcsínyt hajtanak végre az országban. 1965. szeptember 30. után a PKI iránti embergyűlölet annyira elszabadult. Ezt követően az új megpróbáltatások rendszerében a PKI támogatóival szemben számos emberölés történt. Ahogy Vicker megjegyezte, a PKI támogatói ellen 3500 gyilkossági esetet követtek el. Több ezer embert fogtak el és börtönöztek be bírósági tárgyalás nélkül.¹⁸ A PKI támogatóinak lemészárlása volt a Soeharto-rezsim legbrutálisabb jogsértése.

Az emberi jogok megsértése a szeparatista mozgalomban, például az acehi ügyben történt. Az acehi függetlenség kikiáltása Hasan Tiro és közössége által a Soeharto önkényuralmi kormányával szembeni ellenállás jele volt, amely még Soeharto katonai politikáját is Daerah Operasi Militer (DOM) vagy katonai műveleti terület néven hajtotta végre 1989-1998 között. Ez a politika sok áldozatot követelt. Davies feljegyzése szerint 39 000 embert öltek meg.¹⁹ Az ágazati formában történő erőszak a régiókban is sokat történt. Az emberi jogok megsértése a Gedung Ombu víztározóban, Pápua, Kelet-Timor stb. területén történt.

A Soeharto-korszakban a modern jogfejlesztés koncepciója primadonnává vált. Soeharto rezsimjének jogfejlesztője Mochtar Kusumaatmadja volt, aki 1973-1978 között jogi és emberi jogi miniszterként, 1978-1988 között pedig külügyminiszterként dolgozott. A modern jogi gondolkodást Mochtar dolgozta ki, hogy legitimálja Soeharto fejlesztési küldetését. Mochtar jogfelfogása a Yale Egyetemen, a Harvard Egyetemen és a Chicagói Egyetemen szerzett korábbi tanulmányainak eredménye. Mochtar befolyása az indonéziai jogrendszer fejlődésére óriási volt, a nemzeti jogi szemináriumon bemutatott tanulmányát végül Soeharto politikájának jogi forrásává tették a Garis-Garis Besar Haluan Negara in Repelita II-ben, amelyet aztán a Kabinet Pembangunan II hajtott végre. 1974.

Mochtar stratégiai pozíciójával befolyásolta az indonéziai felsőoktatási rendszert. Mochtar számára a jogi oktatás nem a könyvtár és annak gyűjteménye tökéletesítése, az oktatók megnövekedett fizetése vagy a jogi karon lévő laboratórium teljes felszereltsége miatt vált volna sokkal jobbá, hanem azért, mert a tanterv megújítása az emberek igényeinek megfelelő volt. Nagy kár lenne, ha ragyogó jogászjelöltek lennének, de nem lennének kompatibilisek...

¹⁸ Vicker feljegyzése szerint az Indonéziai Kommunista Párt (PKI) a választások 1955 után nagy párttá fejlődött, szilárd szárnyszervezetekkel és millitáns szimpatizánsokkal. Azt állították, hogy 1965-ben a párt taglétszáma elérte a 3,5 millió főt, 23,5 millió szimpatizáns mellett. Ez a párt szoros kapcsolatban állt Soekarno Orde Lama kormányával is, így Soeharto kormányzása után ezt a pártot veszélyesnek tartották.

¹⁹ Legalább egy civil 39,000 meghalt. Matthew N. Davies. *Indonézia Acehért folytatott háborúja Utolsó megállás Mekka tornácán*. Routledge. London & New York. 163. o.

a társadalom igényeinek megfelelően.²⁰ Mochtar nagy hangsúlyt fektetett a társadalom valódi szükségletére az olyan aggregények felé, akik nem csak az intézményt működtető vagy az ország törvényhozó gépezetként működő integritással rendelkeztek. A jogi aggregények részvétele nem korlátozódott a kormányzati szervre, hanem a bírósági tisztviselők és az ügyvéd, egészen a rendőrség és az ügyvédig. A társadalomnak szüksége volt egy szakértőre vagy mesterre is, aki hosszú távú stratégiát tudott kialakítani és radikálisan azonosítani a társadalmi életben felmerülő kérdéseket. Tehát a Mochtar által kínált tanterv első elrendezése alapvető jogi ismeretek, például Indonézia jogrendje és kormányzati tanulmányok voltak. A második évben a hallgatók társadalmi-jogi tárgyat, jogtörténetet, jogösszehasonlítást, technikát és kutatási módszertant kaptak (Mochtar: 2002: 27). A kutatási téma felkeltette a hallgatók érdeklődését az olvasás iránt, és elvárták, hogy a jogász diplomások ne a rabszolgák vagy munkások mentalitásával rendelkezzenek, hanem a jog reformerének vagy akár mesterének minőségével. A Mochtar által feljegyzett tantervet számos jogi karon alkalmazták, még a "klinikai jogi oktatás" tézisét is, amelyet azért ajánlottak, hogy a hallgatóknak puha készségeket adjanak, a hallgatók társadalomba helyezésével kell megvalósítani.

Az oktatás a tőke hatalmas modálisa, az iskolázott csoportok nagy szerepet játszanak a társadalmi életben - Bourdieu mondatait kölcsönözve. Mochtar zseniális ötleteivel és stratégiai státuszával a kormányban jogtudományi központokat építhetett az általa megálmodott és tervezett főiskolákon. Bourdieu reálpolitikájának perspektívájában említette, hogy a tudomány az uralkodó kívánságának és a kormányzat kutatási támogatásának, valamint a bizonyos érdekekkel rendelkező vállalatok pártfogásának megfelelően fejlődött (Bourdieu: 1992: 182). A Mochtar korszakában a jelentős tanulmányok a Mochtar által vezetett tanszékek hatalmas finanszírozása miatt fejlődtek igazán. A Badan Pembinaan Hukum Nasional (BPHN) révén professzorokat és jogi aktivistákat gyűjtött össze, hogy szemináriumokon, kutatásokon, könyvbemutatókon stb. keresztül építse ki a jog irányítási rendszerét Indonéziában.²¹

Soeharto a maga korában az oktatás médiáját használta a politikai hatalom legitimálásának párnájaként. A gazdaságtudományok terén Soeharto a berkeley-i Chicagói Egyetem akadémikus öregdiákjaira támaszkodott, akiket a köznyelv a berkeley-i maffiának nevezett. Azt mondták, hogy ez az értelmiségi csoport a CIA forgatókönyve volt arra, hogy Indonéziát Amerika babájává tegye. Az 1960-as években a Ford Alapítvány finanszírozásával mentek tanulni. Visszatérésük után az Indonéziai Egyetemen tanítottak, és a Soeharto-kormányban gazdasági technokrata lett belőlük. Ők voltak Widjojo Nitisastro, Emil Salim, Ali Wardhana, dan J.B. Soemarlin. Azt is mondták, hogy ők voltak azok, akik a Soeharto kormányzása utáni gazdasági helyzetet Indonéziában rendbe hozták, amikor az adóssághalmozás mellett az infláció is eluralkodott. Az általuk hibáztatott neoliberális megközelítés azonban nemzeti vagyunkat a globális piacra, különösen az Amerikai Egyesült Államokba vezette.

A maláriai eseményeket soha nem lehetett elfelejteni. Miután a külföldi tőkeültetési politikát bevezették, a diákok részéről kemény reakciókat váltottak ki. De a hatalom megtartása és a gazdasági stabilitás érdekében Soeharto kormánya elnyomóan lépett fel a diákokkal szemben.

²⁰ Mochtar Kusumaatmadja. *Konsep-konsep Hukum dalam Pembangunan: Kumpulan Karya Tulis Prof. Dr. Mochtar Kusumaatmadja. SH. LLM.* 2002. Alumni. Bandung. Hlm. 25. Egyszerűnek tűnik a tanterv összeállítása. Ahogy Mochtar fogalmazott, a tanterv a jogtudomány virágzásának és elsozadásának időszaka. anélkül, hogy észrevették volna, egyes jogi karok számos alaptárgyat, például a jogszociológiai és jogfilozófiai tárgyakat töröltek. Ezek olyan paradigmatis tárgyak, amelyeknek filozófiai és módszertani útmutatónak kellene lenniük a jog apparatúrák számára a területen. Ezeket az alapvető tantárgyakat felváltják a látszólag szexibbnek tartott, bár nagyon technikai jellegű tantárgyak.

²¹ Soetandyo Wignjosoebroto. Mochtar Kusumaatmadja: *Manusia Yang Pernah Saya Kenal dan Pemikirannya*

(Rövid bevezetés). In Mochtar-Kusumaatmajda és Teori Hukum Pembangunan. 2012. Epistema Institute. Jakarta.

bemutató. Az eseményt követően pedig mézárások, gyűjtogatások és razziák voltak Jakartában. Úgy tűnik, hogy az akkori kormány a gazdasági növekedést helyezte előtérbe, és félretette az emberi jogok védelmét. Bár az emberi jogi bizottságot 1993-ban hozták létre a nemzetközi politika biztatására, annak üteme nem tudta utolérni és kiváltani az uralkodók uralmi vágyát. Ha Malajziának volt belső biztonsági törvénye, akkor Indonéziának is voltak felforgató törvényei, amelyeket az uralkodók arra használhattak, hogy a status quo érdekeit ellenzők ellenzékét elfogják. Ennek következtében az emberi jogok megsértését és az aktivisták elrablását a Soeharto-rezsim alatt a humanitárius szervezetek, például a Kontras és az Imparsial szerint nehéz volt megoldani.

Soeharto a legitimátorok legénysége volt, a jogtechnokrata Mochtar Kusumaatmadja, Widjojo Nitisastro a gazdasági oldalon, stb. Soeharto a muszlim gondolkodókat is irányította az Ikatan Cendekia Muslim Indonesia 1990. december 7-i megalakulásával. Az ifjúsági muszlim szervezet Baharuddin Jusuf Habibie-t választotta, aki a technológia területén végzett munkáival sokat tett Indonéziáért. A politikában Soeharto asszisztense, Alo Moertopo fontos pozíciót töltött be. Soedjaono Hoermardhani - Soeharto másik asszisztense - Soedjaono Hoermardhanival együtt 1971, alapított egy tanulmányi csoportot: Stratégiai és Nemzetközi Tanulmányok Központját, amelynek egyik jelentős tanulmányát a Népi Konzultatív Gyűlés (MPR) a hosszú távú fejlődés jogi rendszerében használta fel.

A Soeharto mögött álló értelmiségi csoport hatalmas hatalom volt, amely több mint 30 éven át legitimálta a hatalmát. Bourdieu reálpolitikája szempontjából ez az értelmiségi közösség a tudomány segítségével az uralmi küldetés élesítésén dolgozó ügynök. Egy ilyen értelmiségi közösség nélkül az uralom politikája megghiúsul. A Realpolitik értelmében a valódi politikai harc az értelmiségiek közötti eszmei harc, amely a hatalmi kör körül forog (Bourdieu: 1992: 188). Soeharto volt a modellje annak a hitnek, hogy az értelmiségi közösség támogatásával a racionalitás elve erősen érvényesül. A racionalitás elve, amelynek forrása a tudomány, olyan társadalmi tőke, amely racionális érveléssel fogalmazza meg a fejlesztéspolitikát, konstruálja a jogrendszert, és előrejelzi a gazdasági növekedést, és politikai lobbitevékenységet folytat.

A tőke hatalma és a posztkapitalizmus szindróma: Az emberi jogok húsevője

A gazdasági válság 1997-ben megbuktatta Soeharto kormányát. A közvélemény egyre inkább hitetlenkedett a kormányával szemben. A tömeges tüntetések és tiltakozások sikeresen 1998 behatoltak a parlament épületébe, és végül 1998. május 20-án Soeharto visszavonult a kormányzástól. A művelt közösségnek ezt a mozgalmát a Bourdieu-féle reálpolitika kontextusában az értelmiség kollektív öntudatlanságának nevezhetjük, amely hatalmas társadalmi-politikai hatást gyakorolt a civilizációra (Bourdieu: 1992: 192).²² Ő volt a dominatio több mint mint év 30 Indonéziában. Miután Soeharto uralma véget ért, megkezdődött a politikai-gazdasági liberalizáció kora. A reformkor legalapvetőbb változása az 1945-ös alkotmány elfogadása volt.

Ez volt az alkotmány eme parancsa, hogy az indonéziai politikai rendszer, amely korábban megszokta, hogy a zsarnokság, Soekarno és Soeharto vezette, majd hirtelen megváltozott liberális. Három nagy jelszó hangzott el: demokrácia, emberi jogok és jogállamiság. Ez a három nyugati koncepció a közbeszédbe gurult, és a következőkké vált

²² Ebben az összefüggésben, Bourdieu használ pszichoanalízis metafora, ahol az elnyomás, mint a nyomás a tudatalatti elme, hogy egy nap az ilyen nyomás ki fog fújni együtt hisztéria mentális betegség, amely kiadja az összes örület, félelem és bátorság a beteg.

nagy áramlását a kapu a külföldi tőke és Amerika "s finanszírozás vált rugalmasabbá Indonéziában. A jogi idealizmus három eleme - demokrácia, emberi jogok és jogállamiság - azonban a külföldi tőke érdekeit rejtette a 33. cikkben szereplő, korábban szocialista, majd a szabad piac érdekeit védő liberalizmusra változott privatizációval a nemzeti vagyonglobális piacra történő átruházása.

Susilo Bambang Yudhoyono vezetése alatt folytatódott az állami tulajdonú vállalatok (SOE) részesezésének külföldi tőkeszállítóknak történő eladására irányuló reformpolitika. A gazdaság területén olyan liberális gondolkodók alakultak ki, mint Sri Mulyani Indrawati és Boediono. Sri Mulyani Indrawati az Illinois-i Egyetemen végzett, és ott szerezte meg doktori címét. Ő volt a Pénzügyminisztérium, a Nemzeti Fejlesztési Tervezési Ügynökség elnöke, a SBY-kormány gazdasági koordinációs minisztere, és a Világbank vezérigazgatója. Boediono jelenleg az SBY-kormány indonéziai alelnöke, és a Pennsylvaniai Egyetemen szerzett diplomát. Ez a két értelmiségi az amerikai neoliberais gazdasági gondolkodók képviselője, akiket az aktivista csoportok és az iszlám radikális mozgalom azzal vádoltak, hogy Amerika ügynökei irányítják Indonézia gazdasági rendszerét.

Ebből a szempontból a reálpolitika Bourdieu nagy szerepét tanítja az értelmiségieknek, akik képesek a nyilvánosságot bizonyos érdekek felé terelni (Bourdieu: 1992: 193). Sri Mulyani és Boediono megjelenése arra szolgált, hogy megmentse Indonézia gazdasági helyzetét, amely a reformáció kezdete óta tönkrement, azonban a kormányzat közepette való létezésüket folyamatosan kritikák és gúnyolódások érték. Arról nem is beszélve, hogy a Century Bank botrányos ügyébe keveredtek az uralkodó rendszer választási kampányának finanszírozása miatt. Az ilyen esetek nem teljesen alaposak, mint például a Bank Indonesia Liquidity Assistance (BLBI) korrupciós ügye.

2012-ben Indonézia még mindig prioritást élvez a vita a gazdaság területén zajló növekedés annyi, mint %6. A korrupciós ügy megoldása azonban még messze van az alapos megoldástól. Annak ellenére, hogy a korrupciós ügyeket a régiókban folyamatosan nyilvánosságra hozták a Korrupcióellenes Bizottság (KPK) létrehozása után. A közvélemény azt a véleményt képviseli, hogy a korrupció az emberi jogokat sértő cselekmény. A civil társadalmi szervezetek, mint például a Transparency International Indonesia, Indonesia Corruption Watch stb. kampányt folytattak a korrupció felszámolása és az oktatási, egészségügyi és közszolgáltatási jogok teljesítésének maximalizálása érdekében, és maximális eredményt értek el.

Az ICW aktívan kampányolt és népszerűsítette a korrupció felszámolásának fontosságát. Június 7-8-án az Indonesia2010, Corruption Watch (ICW) a *Ford Alapítvány* támogatásával tartotta meg a közérdekű információk nyilvánosságáról szóló 2008. évi 14. törvény (KIP) végrehajtásával és a Regionális Információs Bizottság (KI) megalakításával kapcsolatos workshopot. A Jakarta központjában, a Teuku Umar utca 17. szám alatt található PGI galériában tartott workshopon a jakartai közszervezetek és a városon kívüli meghívottak vettek részt. Köztük az LSM Forum (Yogyakarta), P2KP (Klaten), Malang Corruption Watch (Malang), Coalition of AJI Denpasar dan Sloka Institute (Bali), Perak Institute (Makassar), dan Sahdar (Medan). A korrupciós kérdésekkel foglalkozó nagyszámú állami szervezet számos régióban katalizátorként hat a nyilvánosság részvételének növelésére, amikor Indonézia a demokrácia átalakulását éli.

A tőkés társaságok nagy szerepe a liberális demokrácia korszakában Indonéziában azonban számos régióban elterjedt. A jog csupán a bélyegzőpárnája lett az egyre növekvő nyugati értékeknek, amelyek ebbe az anyaországba szipkáznak, az individualizmust és a

kapitalizmus. Az ideiglenes munkahelyek megüresedése érdekében a környezetet tönkretették. Nem csoda, ha a Kompas arról számolt be (2012.02.22.), hogy egyes régiókban, például Kelet-Kalimantanban, Nyugat-Nusa Tenggara-ban, Jambiban és Közép-Kalimantanban kibővített bányászati engedélyt adtak ki. A bányászati engedélyt kapott a regionális vezetők választása képezi a törvényt pusztán a törvény kedvéért, sőt a törvényt a politika kedvéért.

Itt tanítja a reálpolitika Bourdieu, hogy a tőkés társaságok arca tele van "farizeizmus", aki áztatott kifogásokat, hogy a gazdaság építése egy civilizáció csak elpusztítja és kizsákmányolja azt. A jogsértési ügy a rendőrség Bima West Nusa Tenggara felé a demonstráció által végzett polgárok nyelt két áldozatot januárban, Gyanús 2012.volt, hogy a kormány védte az érdekeit a bányavállalatok. Egyszer az ilyen vállalatok nagy szerepet játszottak a jogsértési konfliktus védelmében, mint például az Exxon Mobil részvétele az acehi fegyveres konfliktusban.²³

Indonézia rendelkezik néhány olyan cikkel is, amelyek az állampolgárok biztonságát szervezik, mint például: az élet védelme és az önvédelem (pasal 28A), minden gyermeknek zaklatástól és diszkriminációtól mentesen kell felnőnie (pasal 28B ayat 2), minden ember megérdemli, hogy alapvető szükségleteihez jusson (pasal 28C ayat 1). Az emberi jogok megsértésének konfliktusa azonban, amelyet a nemzet a tőkés társaságok érdekeinek biztosítása érdekében igazol, feketét vetett az emberi jogi eszmeiség megvalósításának szellemére. Ilyen indítókokból kiindulva a reálpolitikus Bourdieu úgy véli, hogy minden pozitív és normatív jogalkalmazás mögött a tőkegazdaság érdekeit védő erkölcsi manipuláció áll (Bourdieu: 1992: 198). Az értelmiségi közösség, a tőkés vállalatok és a kormányzat az emberi jogok eszméire vadászó ragadozó húsevő metaforája.

²³ ICTJ&Kontrák. Bűnrészesség kérdése? Az Exxon Mobil perben az acehi emberi jogi jogsértésekben játszott szerepe miatt. 2008. ICTJ. Jakarta. Az Exxon Mobil jó kapcsolatot ápol az indonéz kormánnyal, többek között pénzügyi segítséget nyújt a hadseregnek a biztonsági erők számára, hogy megvédjék acehi bányai érdekeit a katonai konfliktus és a Független Acehi Mozgalom közötti időszakban.